

domme, vi i de sidste Aar har faaet saa mange af inde fra København, rigtig saadan Materialismens Grundsætninger, kan man sige men de stemmer nu slet ikke med min Katekismuslæsning. Og jeg vil nu gentage her, hvad vor Gæst, Hr. Kapellan Ole Madsen, for et Øjeblik siden hviskede til mig under Emanuels Tale: „Vogt jer for de falske Profeter“, sagde han. Og jeg vil for min Del tilføje: Vogt jer for dem, der snakker for meget om Fordragelighed . . . for hos dem er der gærne et eller andet i Vejen med Samvittigheden, skal I lægge Mærke til!“

Skønt Smilet næppe et Øjeblik havde forladt Væverens Ansigt, kunde man baade paa hans Stemme og paa den Maade, hvorpaa han pegede op imod Himlen, hver Gang han nævnte Vorherres Navn, fornemme den undertrykte Liden-skab, hvormed han talte — og rundt om ham stod Mængden som fasttryllet og med aabne Munde.

Emanuel og Hansine havde bortfjernet sig og var gaaet tilbage imod Skolen. Paa Vejen derhen mødte de Ane, der i Forvejen havde forladt Kæmpehøjen for at hente sit Rejsetøj og nu kom for at sige Farvel. Emanuel tog adspredt Afsked med hende og fortsatte straks sin Vej; han var utaalmodig efter at komme hjem. Hansine der-